

Lovforslag nr. L 285. Fremsat den 19. maj 1993 af skatteministeren (Stavad)

Forslag

til

Lov om ændring af ligningsloven og personskatteloven (Befordring)

§ 1

I lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven), jf. lovbe- kendtgørelse nr. 1223 af 17. december 1992, som senest ændret ved § 1 i lov nr. 271 af 6. maj 1993, foretages følgende ændringer:

1. I § 9, stk. 1, indsættes som 3. pkt.:

»Befordringsudgifter omfattet af § 9 B eller statskattelovens § 6, litra a, kan dog ikke fradrag- es ved indkomstopgørelsen, jf. dog § 9 B, stk. 3.«

2. I § 9, stk. 2, ændres »§§ 9 B-9 D« til: »§ 9 B, stk. 3, og §§ 9 C og 9 D«.

3. § 9, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Godtgørelse, der udbetales af arbejds- giveren, for udgifter, lønmodtageren på- føres som følge af arbejdet, medregnes ved indkomstopgørelsen. Dette gælder dog ikke godtgørelse for befordringsudgifter omfattet af § 9 B eller for rejseudgifter, såfremt godtgørel- sen ikke overstiger satser, der fastsættes af Lignings- rådet. Udbetaler arbejdsgiveren ikke hel eller delvis skattefri godtgørelse, kan fradrag for befordring som nævnt i § 9 B foretages efter § 9 C. Godtgørelsen skal medregnes ved ind- komstopgørelsen, hvis den fragår i en forud af- tatt bruttoløn. Rejseudgifter kan ikke fradrag- es ved indkomstopgørelsen i det omfang, de er godtgjort efter 2. pkt.«

4. § 9 B affattes således:

»§ 9 B. Følgende udgifter til befordring til og fra en arbejdsplads kan fradrag- es ved opgø- relsen af den skattepligtige indkomst:

- a) befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejds- plads i indtil 60 arbejdsdage,
- b) befordring mellem arbejdspladser og
- c) befordring inden for samme arbejdsplads.

Stk. 2. Når der er forløbet 60 på hinanden følgende arbejdsdage, siden den pågældende sidst har været på en arbejdsplads som nævnt i stk. 1, litra a, påbegyndes en ny 60-dages pe- riode.

Stk. 3. Uanset § 9, stk. 1, sidste pkt., kan løn- modtagere fradrage befordringsudgifter som nævnt i stk. 1, hvis de i forbindelse med kunde- opsøgende aktiviteter har befordring, der ved- rører flere arbejdsgivere på én gang. Fradrag er betinget af, at samtlige befordringsgodt- gørelser efter § 9, stk. 5, medregnes ved ind- komstopgørelsen.«

5. I § 9 C, stk. 2, ændres »20 kilometer« til: »24 kilometer«.

6. I § 9 C, stk. 3, 1. pkt., ændres »54 kilometer« til: »100 kilometer«.

7. § 9 C, stk. 4, ophæves.

Stk. 5 bliver herefter stk. 4.

8. I § 9 C, stk. 5, der bliver stk. 4, ændres to steder: »stk. 1-4« til: »stk. 1-3«.

9. I § 9 C indsættes efter stk. 5, der bliver stk. 4, som nye stykker:

F. t. l. vedr. ligningsloven m.m.

»Stk. 5. Modtages hel eller delvis skattefri befordringsgodtgørelse efter § 9, stk. 5, kan der ikke foretages fradrag for den befordring, der har dannet grundlag for godtgørelsen.

Stk. 6. Har den skattepligtige adgang til en af arbejdsgiveren betalt befordring med offentlige eller private transportmidler, og har den skattepligtige foretaget fradrag for befordring efter stk. 1, skal den skattepligtige ved indkomstopgørelsen medregne værdi af fri befordring svarende til fradraget efter stk. 1 for den del af strækningen, hvor der er adgang til fri befordring.«

Stk. 6 bliver herefter *stk. 7*.

10. I § 9 C, *stk. 6*, der bliver *stk. 7*, ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1-3«.

§ 2

I lov om indkomstskat og formueskat for personer m.v. (personskatteloven), jf. lovbe- kendtgørelse nr. 869 af 22. oktober 1992, som senest ændret ved § 2 i lov nr. 1032 af 19. december 1992, indsættes i § 3, *stk. 2, nr. 2*, efter »§ 8 L,«: »§ 9 B,«.

§ 3

Stk. 1. Loven har virkning fra og med indkomståret 1994.

Stk. 2. Ved afgørelsen af, om befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads har fundet sted i indtil 60 arbejdsdage, jf. § 9 B, stk. 1, litra a, og stk. 2, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 4, tages også arbejdsdage i de sidste tre måneder af indkomståret 1993 i betragtning.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Formålet med lovforslaget er at forenkle de skattemæssige regler på befordringsområdet.

Forslaget går for det første ud på via objektive kriterier at fastlægge, hvilken befordring der har en sådan karakter, at den kan anses for erhvervmæssig.

Der er tale om befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads i indtil 60 arbejdsdage, befordring mellem arbejdspladser og befordring inden for samme arbejdsplads.

De gældende regler om fradrag for udgifter til erhvervmæssig befordring er vanskelige at forstå og anvende for såvel skatteydere som ligningsmyndigheder. Det medfører en stor belastning af de administrative myndigheder og af domstolene.

Det kan forekomme vilkårligt, hvilke skatteydere der konkret kan fratække faktiske udgifter, og hvilke skatteydere der alene kan foretage fradrag med standardsatser. Det bevirker bl.a., at to skatteydere, der principielt har samme befordringsmønster, stilles vidt forskelligt i henseende til befordringsfradrag. Dertil kommer, at der kan opnås fradrag for udgifter, der er uden driftsmæssig sammenhæng, herunder for udgifter i forbindelse med befordring, der foretages til samme arbejdsplads over flere år.

Med indførelse af objektive kriterier for afgrænsningen af erhvervmæssig kørsel afskaffes de nuværende komplicerede overvejelser om spørgsmål som arbejdets karakter, sondringen mellem hoved- og biarbejdssted og sondringen mellem skiftende og fast arbejdssted.

For det andet foreslås det, at lønmodtageres ret til at fradrage faktiske udgifter til erhvervmæssig befordring som udgangspunkt ophæves og erstattes af en ordning, hvorefter arbejdsgiveren kan udbetale en skattefri godtgørelse. Er betingelserne for at få udbetalt skattefri godtgørelse ikke opfyldt, eller udbetales der ingen godtgørelse, kan lønmodtageren foretage fradrag for befordring efter det gældende standardiserede regelsæt. Øvrige, herunder selvstændige erhvervsdrivende, skal kunne fradrage udgiften til erhvervmæssig befordring.

For det tredje foreslås det, at særreglen om det særlige befordringsfradrag ved befordring i egen bil ophæves, da den skaber usikkerhed på grund af de mange skønsprægede momenter, der indgår i vurderingen af, om betingelserne for fradrag er opfyldt. Også denne regel beslaglægger derfor mange ressourcer.

For det fjerde foreslås det at hæve bundgrænsen for, hvornår befordringsfradrag efter standardreglerne kan foretages samt at øge det interval, hvori der gives fradrag med Ligningsrådets normalsats.

Endelig foreslås det at gennemføre regler for beskattning af befordring hos lønmodtagere, når befordringen betales af lønmodtagerens arbejdsgiver.

Forslaget bygger på Betænkning nr. 1224/1991 fra Udvalget vedrørende forbedring af befordringsfradragreglerne og de overvejelser, der er anført i betænkningen.

Gældende regler

Efter de gældende regler reguleres personers fradrag for egenbefordring i fire forskellige bestemmelser: Statsskattelovens § 6, litra a, og ligningslovens §§ 9 B, 9 C og 9 D. Skattefri godtgørelse kan udbetales efter ligningslovens § 9, stk. 5 og 6. Udgifter til transport af driftsmidler, materialer, varer o.lign. er fradragsberettigede efter statsskattelovens regel.

Erhvervmæssig befordring

Statsskattelovens § 6, litra a, og ligningslovens § 9 B hjemler fradragsret for udgifter til erhvervmæssig befordring. Statsskattelovens § 6, litra a, omhandler generelt driftsomkostninger, og ligningslovens § 9 B omhandler befordringsudgifter, der er nødvendiggjort ved skiftende arbejdssted eller flere samtidige arbejdssteder.

I praksis påberåbes især ligningslovens § 9 B, der kan anvendes, såfremt den skattepligtige har to eller flere arbejdssteder uden for sin bopæl eller dennes umiddelbare nærhed. Tankegangen bag reglerne i § 9 B er, at personer, der til stadighed har skiftende arbejdspladser, ikke har mulighed for at bo nær (al-

le) disse arbejdspladser. På grund af deres erhverv påføres de merudgifter til befordring, som kan fradrages med de faktiske beløb.

Skiftende arbejdssted foreligger, hvor en skatteyder på grund af arbejdets karakter arbejder hos flere forskellige arbejdsgivere, samt hvor arbejdets karakter nødvendiggør, at skatteyderen i samme arbejdsgivers tjeneste har arbejdet forskellige steder. Dette har ført til, at særlige professioner anses for berettigede til fradrag efter § 9 B. Et tidligere gældende krav om, at arbejdet skulle have en midlertidig karakter, er nu opgivet. Fradraget dækker som oftest dagens samlede kørsel, medmindre et af arbejdsstederne anses som et permanent arbejdssted, således at befordring mellem hjem og det permanente arbejdssted alene kan fradrages efter standardreglerne i § 9 C.

Flere samtidige arbejdssteder foreligger typisk, hvor en skatteyder udfører arbejde forskellige steder samme dag. Her kan ikke peges på særlige jobtyper, der berettiger til fradraget, men som kerneeksempler kan nævnes skatteydere, der har et fast job om dagen og et bijob om aftenen. I dette tilfælde kan fradrag typisk foretages for befordring til og fra bijobbet. Ved kørsel direkte mellem hovedjob og bijob har der i praksis udviklet sig særlige regler for beregningen af den kørsel, der opstår mellem hjem, hovedjob og bijob, den såkaldte trekantkørsel.

Godtgørelser

For udgifter til erhvervsmæssig befordring kan der efter gældende regler ydes skattefri godtgørelse. Reglerne herom findes i ligningsloven § 9, stk. 5 og 6.

Privat befordring

Ligningslovens § 9 C omhandler fradrag for befordring frem og tilbage mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads. Der er tale om befordring af privat karakter, hvortil der således er indført særlig fradrags hjemmel. Fradraget er uafhængigt af, hvilket befordringsmiddel der anvendes og dermed af, hvilke faktiske udgifter befordringen medfører. Fradraget beregnes i alle tilfælde med et beløb, som beregnes på grundlag af den normale transportvej ved bilkørsel efter en kilometersats, der fastsættes af Ligningsrådet på grundlag af udgiften til befordring med bil. Satsen, der for 1993 antages at blive 1,17 kr. pr. km, gælder for befordring til og med 54 km pr. arbejds-

dag; for befordring herudover beregnes fradraget med 25 pct. af satsen, dvs. 29,25 øre pr. km. Alene den del af den daglige befordring, der overstiger 20 km, berettiger til fradrag.

§ 9 C, stk. 4, indeholder en særregel, hvorefter fradrag for befordring i egen bil over 20 km kan foretages med Ligningsrådets sats på 1,05 kr. pr. km. Særreglen kan kun benyttes, hvis offentlig befordring ikke kan anvendes, og den daglige befordring overstiger 54 km. Ved afgørelsen af, om reglen kan anvendes, skal der tages hensyn til f.eks. anvendte vejstrækninger, ventetider, ændring af køreplaner og reglen om de tilfælde, hvor offentlig befordring ikke er mulig på 1/3 eller mere af strækningen, samt til om egen bil faktisk anvendes.

Medlemmer af Folketinget, ministre og danske europa-parlamentarikere kan ikke foretage fradrag i forbindelse med folketingshvervet. Dette gælder også, hvis de pågældende anvender frikort eller frirøjsse til offentlige transportmidler i forbindelse med andre hverv eller andet arbejde.

Godtgør en skattepligtig at have særlige udgifter til befordring mellem hjem og arbejdsplads som følge af invaliditet eller kronisk sygdom, anvendes reglerne i § 9 C ikke. Den skattepligtige kan i stedet anvende reglerne i § 9 D og fratække sine faktiske befordringsudgifter efter reduktion med et bundfradrag.

Provenumæssige konsekvenser

Det samlede forslag skønnes at medføre en provenugevinst på omkring 100 mill. kr.

I 1993 skønnes ca. 170.000 personer at foretage fradrag for befordring til skiftende og flere samtidige arbejdspladser (§ 9 B).

Ca. 900.000 personer skønnes i 1993 at foretage fradrag for befordring mellem hjem og arbejdsplads (§ 9 C).

Omlægningen og forenklingen af fradraget for kørsel mellem hjem og arbejdsplads skønnes at være provenuneutralt. Merprovenuet fra ophævelse af særreglen for kørsel i egen bil og fra det højere bundfradrag er anvendt til at finansiere forhøjelsen af 54 km-grænsen til 100 km.

Eksempler på den isolerede virkning af omlægningen af fradraget for befordring mellem hjem og arbejdsplads er vist nedenfor.

Samlet daglig kørsel	Fradrag efter gældende regler*	Fradrag efter forslag	Ændring i skat**
kr.	kr.	kr.	kr.
Normalregel			
25	1.287	257	460
50	7.722	6.692	460
75	10.103	13.127	÷ 1.352
100	11.712	19.562	÷ 3.509
Særregel			
80	13.860	14.414	÷ 248
100	18.480	19.562	÷ 484
125	24.255	21.171	1.378
150	30.030	22.780	3.241

÷ = Skattelettelse.

* Med 220 arbejdsdage om året og satser på 1,17 kr./0,2925 kr. pr. km.

** Skatteprocent på 44,7 pct. i en gennemsnitskommune i 1994. (Kommuneskatteprocent 30,2 + statslig bundskat I på 14,5 pct.).

Ændringerne bliver mindre over de kommende år, når den statslige bundskat gradvist nedsættes til 8 pct.

For personer, der i dag anvender normalreglen og har mere end 59 km i daglig befordring, medfører forslaget en skattelettelse.

Anvendes særreglen, vil forslaget medføre skattelettelser for personer, der kører under 107 km daglig.

Administrative konsekvenser

Der henvises til de administrative bemærkninger i det samtidig hermed fremsatte forslag til ændring af personskatteloven og andre skatte love (Skatteomlægning).

Spaltehenvisninger

Ligningsloven er senest ændret ved lov nr. 271 af 6. maj 1993, jf. Folketingstidende 1992-93, sp. 5203, 5532, 8106, 8868; tillæg A, 6835; tillæg B, ..; tillæg C

Personskatteloven er senest ændret ved lov nr. 1032 af 19. december 1992, jf. Folketingstidende 1992-93, sp. 77, 734, 3952, 4340; tillæg A, 175; tillæg B, 495, 605; tillæg C, 553.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1 og 3-4

Det foreslås at fastlægge, hvad der udgør erhvervsmæssig egenbefordring på basis af objektive kriterier. Dermed bevares kernen i den gældende § 9

B om fradragsret for merudgifter forårsaget af arbejdet, uden at det er nødvendigt at foretage en vurdering af det enkelte arbejdes karakter, eller om der er tale om et hovedarbejdssted eller biarbejdssted.

Erhvervsmæssig befordring er herefter:

- befordring mellem sædvanlig bopæl og en arbejdsplads i indtil 60 arbejdsdage,
- mellem arbejdspladser og
- inden for samme arbejdsplads.

Ad a): Tidsrummet 60 dage er valgt, fordi det antages i de fleste tilfælde at dække arbejdsforhold, hvor der reelt foreligger stadigt skiftende arbejdspladser. Arbejdes der til stadighed maksimalt 60 dage på den enkelte arbejdsplads, vil befordringen konstant være erhvervsmæssig. Overstiger antallet af arbejdsdage på samme sted 60 dage, anses arbejdspladsen herefter for fast.

I perioden på 60 dage medregnes enhver arbejdsdag uanset længde. Weekender, feriedage, sygedage mv. medregnes ikke, men afbryder heller ikke perioden.

Perioden på 60 arbejdsdage på samme arbejdsplads afbrydes således alene ved, at der tilbringes yderligere 60 arbejdsdage på en eller flere andre arbejdspladser.

Eksempel: Der arbejdes på arbejdsplads A i 60 dage, på arbejdsplads B i 20 dage og på arbejdsplads C i 40 dage, hvorefter der igen arbejdes på arbejdsplads A i indtil 60 dage. Al befordring er her erhvervsmæssig. Arbejdes der kun 30 dage på arbejdsplads C, før arbejdet genoptages på arbejdsplads A, vil befordringen til A ved genoptagelsen af arbejdet her ikke være erhvervsmæssig.

Ad b) og c): Befordring mellem arbejdspladser og inden for samme arbejdsplads, f.eks. et skovområde, anses altid for erhvervsmæssig. For lønmodtageres befordring mellem flere arbejdspladser forudsættes, at arbejdet på arbejdspladserne udføres for samme arbejdsgiver.

Begrebet sædvanlig bopæl er det samme som i § 9 C. I tvivlstilfælde foretages fastlæggelse af den sædvanlige bopæl efter praksis ud fra en vurdering af, hvor personen har centrum for sine livsinteresser. Fastsættelsen kan ikke ske ud fra et enkelt kriterium; i vurderingen indgår forhold som personlig, social, familie- og boligmæssig tilknytning til stedet, opholdenes hyppighed og tilmelding til folkeregistret.

Sædvanlig bopæl stilles fortsat i modsætning til andre opholdssteder. F.eks. kan der ikke foretages fradrag for befordring fra en sommerbolig til arbejdspladsen i det omfang, fradraget herved overstiger fradraget mellem den sædvanlige bopæl og arbejdspladsen.

Alene kørsel til et indtægtsgivende arbejdssted er omfattet af reglen. Til gengæld vil alle former for arbejdspladser, der ikke tillige er den skattepligtiges bopæl, være omfattet af reglerne, herunder f.eks. kørsel til kundebesøg, konferencer eller afhentning af post eller materialer. Som arbejdsplads betragtes også steder, hvor den pågældende modtager undervisning i efteruddannelsesøjemed som et led i arbejdet. Betingelser arbejdet, at den skattepligtige overnatter uden for bopælen, f.eks. på et hotel, anses for befordring til hotellet som en del af befordringen til arbejdspladsen. Får hotellet karakter af et midlertidigt opholdssted på grund af flere overnatninger, vil kørsel mellem hotellet og arbejdspladsen blive omfattet af 60-dages reglen.

Befordringen kan aldrig opgøres på grundlag af en strækning, der er længere end det faktiske antal korte km.

For selvstændige erhvervsdrivende og andre med indtægtsgivende arbejde, der ikke er lønmodtagere, foreslås, at erhvervsmæssige beforderingsudgifter kan fradrages fuldt ud i den personlige indkomst. Fradraget opgøres enten på grundlag af de faktiske udgifter eller med satser, der er fastsat af Ligningsrådet (for 1993 2,24 kr. pr. km for de første 12.000 km og 1,17 kr. pr. km herudover).

Afgrænsningen mellem selvstændige og lønmodtagere er behandlet i Skattedepartementets cirkulære nr. 116 af 5. oktober 1988. Personer, der modtager andre arbejdsvederlag end lønindkomst, behandles på samme måde som selvstændige. Sådanne arbejdsvederlag kan være honorarindtægter af forskellig art, f.eks. ved kunstnerisk optræden eller foredragsvirksomhed. Kunstnere, foredragsholdere og andre, der

modtager sådanne honorarer, kan derfor foretage fradrag for beforderingsudgifter efter forslaget § 9 B i forbindelse med dette arbejde.

Da udgifter til befordring, der foretages i arbejdsgiverens interesse, bør være uden skattemæssig betydning for lønmodtagere, foreslås det at indføre en ordning, hvorefter en arbejdsgiver kan yde den ansatte skattefri godtgørelse for udgifter til erhvervsmæssig befordring som defineret ovenfor.

Godtgørelse kan ydes efter Ligningsrådets satser. Skattefri godtgørelse kan kun udbetales, hvis de betingelser, som Ligningsrådet fastsætter, er opfyldt.

Samtidig med indførelsen af godtgørelsesmodellen foreslås det at ophæve lønmodtageres adgang til at fratække udgifter til erhvervsmæssig befordring.

Yder arbejdsgiveren ingen godtgørelse, foreslås det, at den ansatte opnår adgang til beforderingsfradrag efter reglerne i ligningslovens § 9 C. Fradrag for befordring mellem arbejdspladser og inden for samme arbejdsplads beregnes herefter på samme måde som fradrag for befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads.

Eksempel: En ansat har en arbejdsdag følgende beforderingsmønster frem og tilbage mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads: Sædvanlig bopæl – arbejdsgivers kontor – arbejdsgivers værksted – sædvanlig bopæl. Forudsættes det, at arbejdsgiveren ikke yder skattefri godtgørelse, kan lønmodtageren efter § 9 C fradrage den samlede befordring ud over 24 km med et beløb, som beregnes på grundlag af den normale transportvej ved bilkørsel.

Efter forslaget skal udbetalt beforderingsgodtgørelse medregnes ved indkomstopgørelsen, hvis den fragår i en forud aftalt bruttoløn. Dermed bortfalder den eksisterende adgang til at modregne godtgørelsen i lønmodtagerens løn. Da der er tale om rent driftsmæssige omkostninger, der naturligt påhviler arbejdsgiveren, skal udbetalingen heraf ikke kunne influere på den ansattes lønforhold. Adgang til modregning ville forudsætte, at der er tale om en privat udgift. Tilsvarende regler foreslås indført for skattefri rejsegodtgørelse.

Den gældende adgang til at modregne skattefri godtgørelse i den skattepligtige løn betyder i realiteten, at der opnås fradrag for lønmodtagerudgifter i den personlige indkomst i strid med intentionen i personskattelovens § 3.

Lønmodtagere, der har flere arbejdsgivere på én gang, og hvis befordring samtidig vedrører flere af disse arbejdsgivere, kan have vanskeligheder med at få udbetalt skattefri godtgørelse. Befordringen er typisk et led i kundeopsøgende aktiviteter. Det foreslås derfor, at lønmodtagere, der i forbindelse med kundeopsøgende aktiviteter har befordring, der ved-

rører flere arbejdsgivere på én gang, skal kunne fradrage faktiske udgifter på samme måde som selvstændige. Der vil typisk være tale om en befordring, der ikke foregår efter et fast dagligt mønster, men hvor der konstant køres til en lang række forskellige arbejdspladser. Der kan f.eks. være tale om handelsrejsende med flere arbejdsgivere, hvor den samlede befordring sker i flere arbejdsgiveres interesse. Derimod kan fradrag ikke foretages for befordring i forbindelse med et fast job og et bijob. I sammenligning med den gældende bestemmelse i § 9 B tilsigtes en væsentlig indsnævring af muligheden for at fratække faktiske befordringsudgifter. Fradrag efter bestemmelsen kan kun foretages, såfremt samtlige godtgørelser, der eventuelt modtages i årets løb, indtægtsføres.

Til nr. 2

Der er tale om en konsekvensændring som følge af, at lønmodtagere efter forslaget ikke kan fradrage befordringsudgifter efter § 9 B.

Til nr. 5 og 6

Efter forslaget hæves bundgrænsen for, hvornår befordringsfradrag efter § 9 C kan foretages, fra 20 km til 24 km. Herefter skal de første 24 km befordring pr. arbejdsdag ikke give fradrag.

Samtidig forøges det interval, hvori der gives fradrag med Ligningsrådets normalsats. Det betyder, at fradrag kan foretages med 1,17 kr. pr. km fra 25 til 100 km pr. arbejdsdag og med 1/4 af denne sats 29,25 øre pr. km befordring herudover. Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget i nr. 7 om at ophæve særreglen i ligningslovens § 9 C, stk. 4. Udvidelsen af zonen for fradrag med 1,17 kr. pr. km vil således i et vist omfang kompensere for bortfaldet af særreglen.

Til nr. 7

Det foreslås, at reglen i § 9 C, stk. 4, ophæves. Efter denne regel kan skattepligtige, hvis daglige befordring overstiger 54 km, og som anvender egen bil til befordringen, idet offentlig befordring ikke kan anvendes, fradrage befordring med en fast sats på 1,05 kr. pr. km ud over 20 km pr. arbejdsdag.

Reglen har sin baggrund i omlægningen af fradraget for befordring mellem bopæl og arbejdsplads fra at være beregnet på grundlag af faktisk afholdte udgifter.

Reglen er udformet som en overgangsregel for personer med lang transport og kørsel i egen bil. Reglen var ment som en midlertidig løsning, idet km-satsen er fastfrosset til 1984-niveau, mens satsen

for normalfradraget årligt reguleres opad i takt med prisudviklingen. Den lave inflation har dog medført, at reglen fortsat anvendes i vidt omfang.

Til nr. 8 og 10

Der er alene tale om konsekvensændringer.

Til nr. 9

Det foreslås i bestemmelsen, at enhver form for befordring, der betales af arbejdsgiveren, og som er fradragsberettiget efter § 9 C, inddrages under beskattning. Som eksempler kan nævnes bil til fri rådighed, frikort eller frirejse til offentlige eller private transportmidler, fri befordring i firmabus og fri kørsel i mandskabsvogn.

Fri befordring er principielt skattepligtig efter statsskattelovens § 4. I praksis beskattes værdien af al privat kørsel i forbindelse med bil til fri rådighed. Fri befordring i andre arbejdsgiverbetalte biler, f.eks. en tankbil, samt frirejse med fly og andre offentlige transportmidler beskattes i et vist omfang.

Efter forslaget skal skatteyderen medregne værdien af den fri befordring på den pågældende strækning ved indkomstopgørelsen. Det er adgangen til den arbejdsgiverbetalte befordring, der beskattes. Derved ses bort fra, om skatteyderen udnytter adgangen. Er der f.eks. tale om frikort til offentlige transportmidler, sker beskattning, hvis der er transportmidler til rådighed på den pågældende strækning. Der tages ikke hensyn til, om transporten indebærer ventetider, omveje e.l. Værdien af den fri befordring ansættes til et beløb, der modsvarer fradraget efter § 9 C. Værdien af den fri befordring indgår i den personlige indkomst.

Undlader skatteyderen at foretage fradrag for befordring efter § 9 C, beskattes den fri befordring i realiteten ved bortfald af fradragsretten.

I tilfælde, hvor arbejdsgiveren betaler befordringen over en del af strækningen, f.eks. ved at stille firmabus til rådighed for afhentning på en station, mens der ikke er fri befordring på den resterende strækning, er der fradrag efter § 9 C for den resterende strækning.

Samtidig med dette forslag fremsættes Forslag om ændring af ligningsloven og skattekontrolloven (Telefonudgifter og personalegoder). Heri foreslås det, at den årlige værdi af at få stillet bil til fri rådighed beskattes med 25 pct. af bilens pris uanset privatkørselsens omfang.

Til § 2

Det foreslås, at fradraget efter § 9 B skal kunne foretages i den personlige indkomst.

Til § 3

Det foreslås, at loven skal have virkning fra og med indkomståret 1994.

Det foreslås, at også arbejdsdage i de sidste tre måneder af indkomståret 1993 tages i betragtning ved afgørelsen af, om befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads har fundet sted i indtil 60 arbejdsdage.

Bilag

*I dette bilag er (med mindre skrift)
indsat den gældende formulering af de bestemmelser,
der berøres af lovforslaget*

§ 1

I lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten (ligningsloven), jf. lovbestemt godtgørelse nr. 1223 af 17. december 1992, som senest ændret ved § 1 i lov nr. 271 af 6. maj 1993, foretages følgende ændringer:

1. I § 9, stk. 1, indsættes som 3. pkt.:

»Befordringsudgifter omfattet af § 9 B eller statsskattelovens § 6, litra a, kan dog ikke fradrages ved indkomstopgørelsen, jf. dog § 9 B, stk. 3.«

§ 9. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst for lønmodtagere fradrages udgifter i forbindelse med udførelsen af det indtægtsgivende arbejde i det omfang, de samlede fradragsberettigede udgifter overstiger et grundbeløb på 3.000 kr. Grundbeløbet på 3.000 kr. reguleres efter personskattelovens § 20.

2. I § 9, stk. 2, ændres »§§ 9 B-9 D« til: »§ 9 B, stk. 3, og §§ 9 C og 9 D«.

§ 9. ---

Stk. 2. Begrænsningen af fradraget efter stk. 1 omfatter ikke udgifter, som lønmodtagere kan fradrage efter §§ 9 B-9 D, § 13 i denne lov eller § 49, stk. 1, i lov om beskatningen af pensionsordninger m.v.

3. § 9, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Godtgørelse, der udbetales af arbejdsgiveren, for udgifter, lønmodtageren påføres som følge af arbejdet, medregnes ved indkomstopgørelsen. Dette gælder dog ikke godtgørelse for befordringsudgifter omfattet af

§ 9 B eller for rejseudgifter, såfremt godtgørelsen ikke overstiger satser, der fastsættes af Ligningsrådet. Udbetaler arbejdsgiveren ikke hel eller delvis skattefri godtgørelse, kan fradrag for befordring som nævnt i § 9 B foretages efter § 9 C. Godtgørelsen skal medregnes ved indkomstopgørelsen, hvis den fragår i en forud aftalt bruttoløn. Rejseudgifter kan ikke fradrages ved indkomstopgørelsen i det omfang, de er godtgjort efter 2. pkt.«

§ 9. ---

Stk. 5. Godtgørelse, der udbetales af arbejdsgiveren, for udgifter, lønmodtageren påføres som følge af arbejdet, medregnes ved indkomstopgørelsen. Dette gælder dog ikke godtgørelse for rejse- og befordringsudgifter, såfremt godtgørelsen ikke overstiger satser, der fastsættes af Ligningsrådet. Rejse- og befordringsudgifter kan ikke fradrages ved indkomstopgørelsen i det omfang, de er godtgjort efter 2. pkt.

4. § 9 B affattes således:

»§ 9 B. Følgende udgifter til befordring til og fra en arbejdsplads kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst:

- a) befordring mellem sædvanlig bopæl og arbejdsplads i indtil 60 arbejdsdage,
- b) befordring mellem arbejdspladser og
- c) befordring inden for samme arbejdsplads.

Stk. 2. Når der er forløbet 60 på hinanden følgende arbejdsdage, siden den pågældende sidst har været på en arbejdsplads som nævnt i stk. 1, litra a, påbegyndes en ny 60-dages periode.

Stk. 3. Uanset § 9, stk. 1, sidste pkt., kan lønmodtagere fradrage befordringsudgifter som

nævnt i stk. 1, hvis de i forbindelse med kundeopsøgende aktiviteter har befordring, der vedrører flere arbejdsgivere på én gang. Fradrag er betinget af, at samtlige befordringsgodtgørelser efter § 9, stk. 5, medregnes ved indkomstopgørelsen.«

§ 9 B. Befordringsudgifter, der er nødvendiggjort ved skiftende arbejdssted eller flere samtidige arbejdssteder, kan fradrages ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, såfremt den skattepligtige har haft 2 eller flere arbejdssteder uden for sin bopæl eller dennes umiddelbare nærhed.

5. I § 9 C, stk. 2, ændres »20 kilometer« til: »24 kilometer«.

§ 9 C. ---

Stk. 2. Fradrag kan dog kun foretages for den del af befordringen pr. arbejdsdag, der overstiger 20 kilometer.

6. I § 9 C, stk. 3, 1. pkt., ændres »54 kilometer« til: »100 kilometer«.

§ 9 C. ---

Stk. 3. Udgør befordringen pr. arbejdsdag til og med 54 kilometer, beregnes fradraget med den kilometertakst, Ligningsrådet fastsætter. For befordring herudover beregnes fradraget med 25 pct. af den fastsatte kilometertakst.

7. § 9 C, stk. 4, ophæves.

Stk. 5 bliver herefter stk. 4.

§ 9 C. ---

Stk. 4. Anvender den skattepligtige egen bil til befordringen, og overstiger den daglige befordring 54 km, kan fradrag for befordring ud over 20 km pr. arbejdsdag foretages med den kilometertakst, Ligningsrådet fastsætter for 1984. Dette gælder dog kun, såfremt offentlig befordring ikke kan anvendes.

8. I § 9 C, stk. 5, der bliver stk. 4, ændres to steder: »stk. 1-4« til: »stk. 1-3«.

§ 9 C. ---

Stk. 5. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om administrationen af stk. 1-4, herunder regler om, hvorledes den normale transportvej efter stk. 1 fastlægges. Hvor ganske særlige hensyn til de skattepligtige taler derfor, kan ministeren endvidere fastsætte regler, hvorefter bestemmelserne i stk. 1-4 fraviges.

9. I § 9 C indsættes efter stk. 5, der bliver stk. 4, som nye stykker:

»Stk. 5. Modtages hel eller delvis skattefri befordringsgodtgørelse efter § 9, stk. 5, kan der ikke foretages fradrag for den befordring, der har dannet grundlag for godtgørelsen.

Stk. 6. Har den skattepligtige adgang til en af arbejdsgiveren betalt befordring med offentlige eller private transportmidler, og har den skattepligtige foretaget fradrag for befordring efter stk. 1, skal den skattepligtige ved indkomstopgørelsen medregne værdi af fri befordring svarende til fradraget efter stk. 1 for den del af strækningen, hvor der er adgang til fri befordring.«

Stk. 6 bliver herefter stk. 7.

10. I § 9 C, stk. 6, der bliver stk. 7, ændres »stk. 1-4« til: »stk. 1-3«.

§ 9 C. ---

Stk. 6. Medlemmer af Folketinget, ministre og danske medlemmer af Europa-Parlamentet kan ikke foretage fradrag efter stk. 1-4 for befordring i forbindelse med folketingshvervet. Det samme gælder, hvis de ovennævnte anvender et frikort eller frirejse til offentlige transportmidler i forbindelse med andre hverv eller andet arbejde.

§ 2

I lov om indkomstskat og formueskat for personer m.v. (personskatteloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 869 af 22. oktober 1992, som senest ændret ved § 2 i lov nr. 1032 af 19. december 1992, indsættes i § 3, stk. 2, nr. 2, efter »§ 8 L,«: »§ 9 B,«.

§ 3. ---

Stk. 2. Ved opgørelsen af den personlige indkomst fradrages

2) udgifter, som nævnt i ligningslovens §§ 8, stk. 1, 8 B, 8 C, 8 I, 8 J, 8 K, 8 L, 14, stk. 1, 14 F og 27 B, stk. 4, og overført indkomst

efter kildeskattelovens § 25 A, stk. 3-5, ved selvstændig erhvervsvirksomhed,
